

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczen-vidéki „függetlenségi párt” közlönye.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Hirdetési díj:
 Ötásbós petitseret 5 kr.
 Nagyobb terjedelmű, mint szintén több
 ízbeli hirdetések, álm szerint a leg-
 oicsóbb áért.
 Bélyegdíj: minden beíratásért külön
 80 kr.
 „Nyilt-ter”-en megjelenő közlemény ö-
 tásbós sora 15 kr.
 Nérv. vagy bérmentlenül beküldött köz-
 iratok nem vétetnek tekintetbe. — Ugy-
 szintén kizárólag sem adnak vissza.

Nyiregyháza, április 28.

A reménynek némi halvány sugara
 féskel be magát a hazáját híven eze-
 rető magyar ember lelkébe, látva a sza-
 badelví párt kebelében megindult moz-
 galmat.

E mozgalom arra mutat, hogy egy-
 szer már kezdik belátni képviselőink,
 miszerint hazánk, ha az osztrákok által
 proponált egység elfogadtatik, is-
 mért martalékul dobatnák tiz
 évre az osztrák érdekeknek.
 Ausztria ismét 10 évig kényre
 kedvre zsákmányolhatná, —
 annyit zaklatott szegény ha-
 zánk.

Ideje is, hogy a vakon engedelmes-
 kedő „mameluk”-ságból kivetkőzzenek.
 Ideje, hogy saját lábukon járjanak és
 ne rohanjanak megdöglőn az egy-
 egy nagygnak vélt egységig után.

Egy oly embernek, ki ezek és ez-
 rek érdekeit, — társaival együtt pedig
 a vértelenség drága hont képviseli,
 — mentek kellene, mentek kell lenni
 minden más befolyástól, egészen önállónak,
 ki senkinek lekötözöttje ne le-
 gyen.

Elég nagy azon közelettség, mely-
 lyel választói s így a haza irányában tar-
 tozik, melyet ha becsületes ember akar
 maradni, adott szávhöz híven kötele-
 tesíteni, ellenkező esetben, — ha t. i.
 politikai meggyőződése időközben meg-
 változónak, letenni megbízó levélét vá-
 lasztói kezébe, mint azt Mocsy Géza
 Ungvár képviselője tette, — mert ha
 ezt nem teszi, nemcsak hogy a biza-
 lomra érdemtelenné, de örökre becste-
 lenné válik.

Azonban eme halvány sugarát a
 reménynek a kély sötét borja fenye-
 geti rögtön s nem onkélkül, mert hi-
 szen — annyit csaldottunk már!

Féltünk, hogy miniszterünk vissza-
 térvén Bécsből, onnét valami mézes
 madzagot találnak hozni, melyet a mi
 cuczlihoz szoktatott szánkba adván, mi
 azzal ismét befognak elégedni. És így
 a mostani, elismerésre méltó önállóságra
 tett törekvésünk ismét füstbe fog menni
 s mi maradunk továbbra is Ausztriának
 jobbgyái, kiket kényre kedvre zsákma-
 nyolhat, miként azt tevő is 49-től 65-ig
 önkényleg, és 65-től a mai napig a mi
 általunk gondatlanul és elég esztelenül
 kötött egység folytán törvényes-
 sinezett.

Képviselő! Ti, kiket a haza atyái-
 nak neveznek! Titeket kérünk, el-
 lőttek könyörgünk, ne hagyjátok elfutni
 az alkalmas pillanatot, mely önöket ki-
 nálkítja a nemzet megmentésére.

Élet, vagy halál! Ezen két szó van
 írva előttük, és ti nem vakon huzát-
 ok ki eme lapokat egy urnából, hanem
 látjátok mindeniket, csupán töletek függ
 kinyujtani kezeiteket a hon
 megmentésére, vagy felemelni
 gyilkos jobbbotokat a jó, sze-
 rető édes anyát, melynek ólén,
 nemcsak bölcsőtök ringatottát, nemcsak
 táplál keblének tejével, de ha elbuktat
 „hantjával” is eltakar, halálra sja-
 tani vele... választatok!

El a taktikával! Lépjétek nyit hom-
 lokkal a nemzet elé, melyet nemcsak
 ellene, de az ádáz sors csapásai is oly
 kerülhetetlenül ostromoznak. — Legyetek
 valódi honatyák, kik legszentebb

kötelességöknek, — minden más dolgok
 előtt, — a haza érdekeit tart-
 ják.

Azt csupán az elfogult s a vak nem
 látja, hogy hazánk jól felfogott érdeke
 az önálló nemzeti bank, és az önálló
 vámrendszer azonnali biztosítá-
 sát parancsolja, hogy az ed-
 digi vámrendszer és önálló
 bank nem léte sodort bennünket
 azon mérhetlen nyomorba, melyben je-
 lenleg vergődünk. És ha, — mint ma-
 gatok is mondjátok s — belátjátok, hogy
 egy ily és nem másé van, nemcsak
 hogy rossz hazafi, de valóságos honáruló,
 ki tudva vét hazája érdeke
 ellen.

Legyetek azért szilárdak, a nemzet
 tekintete függ rajtatok, azon nemzeté,
 melyet, ha híven nem képvisel-
 tek ezen ügyben, elveszett
 menthetetlenül. De gondoltok
 meg, hogy egy nemzet bosszujá hálát-
 lan fiaíránt akkor legrettenesebb, mid-
 őn fiaí hálátlansága folytán
 sírjába taszítottatik.

Önálló nemzeti bank és
 önálló vámrendszer, és Ma-
 gyarország él, míg e nélkül
 önfiaí gyilkai alatt fog el-
 vérezni.

A szabadelví kör” urai tüntettek a nép
 ellen. Beszítették ablak megett álltak, mint
 bagyok és vakondok, a kik kerülik a vilá-
 gosságot és igazságot. Hozzjuk Futó
 Mihalgy meggyemti halgató beszélt, ki-
 melve, hogy a nemzet elvárja tőlök, hogy ez
 országos ügyben meghallják és elfogadják az
 ország követeléseit.

Beszédét véghezvén, a tömeg kiáltani kez-
 det: nyissák ki az ablakot, halljuk a választ.
 És a nemzet „óriás pártjának” nem volt fele-
 le Futó ur méltányos, s kivált elején méltó-
 ságos és egyenes szavára. Ekkor a nép ki-
 állt: „Halljuk Verhovayt”, ki teljesen
 el lévén kedve, nem akart beszélni. Megfog-
 ták és az asztalra emelték, mire a következő
 beszédet mondá:

Polgárok! Bécs kimondta a tut, önző
 szót, hogy anyagilag tönkre akarja tenni az
 országot. Hallja meg hát a mi szavunkat is:
 főtételeit visszautasítjuk; fenyegetéseit meg-
 vetjük.

Király ő felsége — hir szer-
 rint — a delegációk megújítására Budapestre
 jő, innen pedig később a brucki táborba utaz-
 zik. Ő felsége a királyné a jövő hét végén
 Schönbrunnba megy, — június 10-én pedig
 Ischiba fog utazni.

A karzagi választó közönség Pap
 E. elnöke alatt tegnapelőtt tartott több száz tag
 ból álló értekezleten egyhangulag elhatározta,
 hogy a külön vámerület önálló magyar bank ér-
 dekében az országgyűléshez és a kormányhoz
 felirati kérvény intéztesék.

Bécsben — mint a „N. H.”-nak Bécs-
 ből írják — azon hir kering, hogy nem a ma-
 gyar, hanem az osztrák kormány bocsátának
 el. Tény ugyanis, írják a nevezett lapnak —
 hogy a király határozottan —
 és végleg kijelentette Tiszának, hogy iemond-
 ásként nem fogadja el, másfelől az ottani magas
 politikai körökben szálryól-szálrya jár a király-
 nak egy mondasá, melyel az osztrák miniszter-
 rum egyik tanácsát visszautasítá: „Fele-
 dik-e azurak, — mire esküdtem
 meg a pesti plebánia előtt?” —
 Ebből megítélhetjük, mily természetiek lehet-
 tek a tanácsok, melyek ily választ provokáltak.

A képviselőház pár nap mulva ismét
 megkezdé üléseit. A nyári szünetök előtt vá-
 szintleg csak az új kiegyezés s a keleti vasut
 kérdése fog tárgyalatni.

tudtam elég okos lenni, felkeltem s férjhez
 mentem. Ugy látszik, hogy ön tévedett —
 mondanám én vártam, hogy e nyilatkozato-
 mért köszönetet mond és örömet fejezi ki fe-
 lette. E helyett azonban nyugtalan lón és csu-
 dálkozva nézett rám. Az lehetetlen, itt téve-
 désről szó sem lehet — mondá.

— Miért nem? — feleltem — én már
 20 év óta vagyok gyakorlatában a gyógyszerésznak
 és mégis megcsik néha, hogy csalódom. Merő
 szemek tekintet rám. Beszélit ön velem?
 — Természetesen. — Es semmit sem vett
 észre? — Egyáltalán semmit!

— Doktor, ön megleg engem! De ugy
 tetszik nekem, hogy a mit én önnel közöltem:
 talán nem is hiszi?

— Bocsásson meg, én nem hiszek sen-
 kinek — mondám. — De tények forognak fenn
 — folytató, hallja csak, tények!

— Hiszen mondtam is már önnek, hogy
 engem meg akart mérgezeni.

— Nem, azt az ideig még nem monda.

— Lehetetlen, hát talán elfeledtem, egyébiránt
 ez csak csekélység és azért csak most emlí-
 tem meg önnek. — De hát honnét tudja ön,
 azt? — Honnét! — miért akarja, ön azt tudni,
 ez nem az ön dolga. — Rá néstem és észre-
 vettem azonnal, hogy hanyadán vagyunk. Nem
 megöl engem! — Megvallotta azt is, hogy

A tüntetés.

Az ország szívében, a fővárosban mult
 pénteken este rendezett nagyszéri fáklyás me-
 netet, mely tüntetés volt az önálló vá-
 m- és bankgy és az ezeket pártoló országgyűlési
 képviselők mellett, következőleg írja le az
 „Egretértes”.

A kormány és „szabadelví” párt ma is
 Szent-István palástjába takarva, viharoktól
 megvédett koronával fején: a fejedelem alak-
 ját, ki ősi szokás szerint a négy világtól felé
 villogtatta szabályját, megesküdvén, hogy meg-
 védí Magyarországot népet és alkotmányát, bár
 honnan fenyegeessen az ellenség. Bécs felé vi-
 llogott az első kardvágás, mintha sejtelve lett
 volna, hogy a dynastiát és Magyarországot
 sehonnem sem fenyegeti oly hagyományosan ne-
 vet és kiféle kacsingató ellenség, mint maga
 Bécs.

Képviselő! kik a nemzet sorsát intézi-
 tek, halljátok ti is szavunkat. Meghatalmazást
 kaptatok tőlünk hazánk megmentésére, de nem
 kaptatok sem jogot, sem hatalmat, annak el-
 eresztésére. Mondjátok meg felfelé, hogy a
 nép megbízásából jogai visszaszerzésére ütke-
 tek össze; mondjátok meg, hogy önálló Ma-
 gyarországot akartok, melynek megvannak a
 megélhetés föltételei: önálló vámerület, ma-
 gyar független nemzeti bank. Ennél többet
 most nem akarunk. Ennél kevesebb nem kell.
 Képviselő! Nézzetek körül e pusztuló
 országban; vessétek latba bukásnak kített ál-
 lam életét. Tegyetek itt a lelkiismeret helyére
 kezeteket, ha e kisbíróban akkor sem dohog
 fel igazságos ügyünkért, a jövő itél felettetek.
 Vigyázzatok!

Ha ellenben lelkiismeretek érzi a nemzet
 két jelzavánál fontosságot: izenjétek fel
 Bécsben akudozó vezéreknek a népfelég és
 nemzeti hatalom megbízottjának: szakítsa meg
 az alkut, mely vesztünkre tör, és követelje
 jogainkat a maguk tisztaságában és igazságos
 voltában.

Hadd jöjjenek, a minék jönni kell! Deak
 Ferenc koporsójából tör felénk a biztató szó:
 „A mit az ország elvessz, azt idovel vissza
 lehet szerzeni, de a mit a nemzet felé, az el-
 van vesztve örökre.”

Izenjétek meg neki, a nemzeti jogok leg-
 hatalmasabb képviselőjének, Kostuth Lajosnak
 szavát.

„Néz körül magasabb államférfiúi tekin-
 tettel, s fontold meg a következőket, melyek
 felé vezetted a hazát, melynek élni kellene,
 midőn a mi conajának már rég elporladtak; a
 hazát, melyben nemcsak a jelen röpön per-
 cet, de a változhatatlan multat, s a közleg
 jövőt is szeretnünk kell. Ne vid azonnal pontra
 a nemzetet, melyről többé a jövőnek nem le-
 het mestere.”

Izenjétek meg ezt neki. És ő hajlani fog
 szavatkora. Lejő, hogy „sajnálkozva bár”, de
 mégis velünk együtt s így az egész nemzet,
 mint egy test és egy lélek menyörögje Bécs
 felé a parancsot: Eljen az önálló vámerület,
 éljen az önálló magyar bank.

Beszéde végzetével vállára emelte a fia-
 talság és a furdó-utca közepéig éljenés kö-
 zött vitte. Itt rázendült a dal ezer meg ezer
 torokból: „Kossuth Lajos azt izente.”

Az idő tizez járt, midőn a nép a hosszú
 utat az országton keresztül megtéve, a muzeum
 utca végére ért. Itt már nem akart szünni a
 lelkes élénzés: Kossuth és Kossuth! Ez volt
 a levegőt reszedtető hang, midőn felállott
 Lukács Gyula és tartott egy szépen előadott
 hatalmas beszédet, melyet hosszas dörgő éljenek
 kísérték pontozatainál.

Beszéde végén kijelenti, hogy az ifjuság
 lelkesült jött tanulni a függetlenségi párt-
 hoz, mely érzi az ország kivánságát. Hódoló
 tisztelettel fejezi ki az ifjuság nevében a párt-
 nak, eljött az ifjuság, mely — ugymond — 28
 évi szünyad után meg akarta mutatni, —
 mennyire tud meg lelkesülni a szép üdvös és
 magasos eszméért.

Beszéde, mely a hangos éljenek által
 töltözött megszokítottat, nagy tiszteszt ara-
 tot.

Lukács beszédére Mocsyvári válaszolt. Mint
 a kör élénke a párt nevében üdvözle az
 ifjuságot s a polgárságot. A 48-iki napokat látja
 újból feléledni. Beszédét folytonos éljenek szak-
 tották félbe. Ezután Madarász Samu tartott talpra-
 tottát előadást. Mely után a tömeg egyszerre
 felállított „halljuk Simonyt”, Simony izenté
 örömmel látja a fiatalság s a fővárosi polgár-
 ság lelkesedését, reméli, hogy a mai nappal
 kezdetét veszi azon mozgalom, mely hazánk

fontosságának, a magyar nemzeti létnek ez egyet-
 len föld darabját, melyen kívül sem számunkra,
 sem számunkra nincs többé hely, „itt élünk
 s halunk meg.”

Ott ama halom felett látjuk még ma is
 Szent-István palástjába takarva, viharoktól
 megvédett koronával fején: a fejedelem alak-
 ját, ki ősi szokás szerint a négy világtól felé
 villogtatta szabályját, megesküdvén, hogy meg-
 védí Magyarországot népet és alkotmányát, bár
 honnan fenyegeessen az ellenség. Bécs felé vi-
 llogott az első kardvágás, mintha sejtelve lett
 volna, hogy a dynastiát és Magyarországot
 sehonnem sem fenyegeti oly hagyományosan ne-
 vet és kiféle kacsingató ellenség, mint maga
 Bécs.

Képviselő! kik a nemzet sorsát intézi-
 tek, halljátok ti is szavunkat. Meghatalmazást
 kaptatok tőlünk hazánk megmentésére, de nem
 kaptatok sem jogot, sem hatalmat, annak el-
 eresztésére. Mondjátok meg felfelé, hogy a
 nép megbízásából jogai visszaszerzésére ütke-
 tek össze; mondjátok meg, hogy önálló Ma-
 gyarországot akartok, melynek megvannak a
 megélhetés föltételei: önálló vámerület, ma-
 gyar független nemzeti bank. Ennél többet
 most nem akarunk. Ennél kevesebb nem kell.
 Képviselő! Nézzetek körül e pusztuló
 országban; vessétek latba bukásnak kített ál-
 lam életét. Tegyetek itt a lelkiismeret helyére
 kezeteket, ha e kisbíróban akkor sem dohog
 fel igazságos ügyünkért, a jövő itél felettetek.
 Vigyázzatok!

Ha ellenben lelkiismeretek érzi a nemzet
 két jelzavánál fontosságot: izenjétek fel
 Bécsben akudozó vezéreknek a népfelég és
 nemzeti hatalom megbízottjának: szakítsa meg
 az alkut, mely vesztünkre tör, és követelje
 jogainkat a maguk tisztaságában és igazságos
 voltában.

Hadd jöjjenek, a minék jönni kell! Deak
 Ferenc koporsójából tör felénk a biztató szó:
 „A mit az ország elvessz, azt idovel vissza
 lehet szerzeni, de a mit a nemzet felé, az el-
 van vesztve örökre.”

Izenjétek meg neki, a nemzeti jogok leg-
 hatalmasabb képviselőjének, Kostuth Lajosnak
 szavát.

„Néz körül magasabb államférfiúi tekin-
 tettel, s fontold meg a következőket, melyek
 felé vezetted a hazát, melynek élni kellene,
 midőn a mi conajának már rég elporladtak; a
 hazát, melyben nemcsak a jelen röpön per-
 cet, de a változhatatlan multat, s a közleg
 jövőt is szeretnünk kell. Ne vid azonnal pontra
 a nemzetet, melyről többé a jövőnek nem le-
 het mestere.”

Izenjétek meg ezt neki. És ő hajlani fog
 szavatkora. Lejő, hogy „sajnálkozva bár”, de
 mégis velünk együtt s így az egész nemzet,
 mint egy test és egy lélek menyörögje Bécs
 felé a parancsot: Eljen az önálló vámerület,
 éljen az önálló magyar bank.

Beszéde végzetével vállára emelte a fia-
 talság és a furdó-utca közepéig éljenés kö-
 zött vitte. Itt rázendült a dal ezer meg ezer
 torokból: „Kossuth Lajos azt izente.”

Az idő tizez járt, midőn a nép a hosszú
 utat az országton keresztül megtéve, a muzeum
 utca végére ért. Itt már nem akart szünni a
 lelkes élénzés: Kossuth és Kossuth! Ez volt
 a levegőt reszedtető hang, midőn felállott
 Lukács Gyula és tartott egy szépen előadott
 hatalmas beszédet, melyet hosszas dörgő éljenek
 kísérték pontozatainál.

Beszéde végén kijelenti, hogy az ifjuság
 lelkesült jött tanulni a függetlenségi párt-
 hoz, mely érzi az ország kivánságát. Hódoló
 tisztelettel fejezi ki az ifjuság nevében a párt-
 nak, eljött az ifjuság, mely — ugymond — 28
 évi szünyad után meg akarta mutatni, —
 mennyire tud meg lelkesülni a szép üdvös és
 magasos eszméért.

Beszéde, mely a hangos éljenek által
 töltözött megszokítottat, nagy tiszteszt ara-
 tot.

Lukács beszédére Mocsyvári válaszolt. Mint
 a kör élénke a párt nevében üdvözle az
 ifjuságot s a polgárságot. A 48-iki napokat látja
 újból feléledni. Beszédét folytonos éljenek szak-
 tották félbe. Ezután Madarász Samu tartott talpra-
 tottát előadást. Mely

